

In 99 woorden

In 99 woorden

Kleine verhalen over gemis, liefde en blijven voelen

Jacqueline van Meerten

In 99 woorden

Kleine verhalen over gemis, liefde en blijven voelen

Jacqueline van Meerten

ISBN: 978-90-836223-0-9

© 2025 Uitgeverij Van Meerten, alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*Kleine verhalen over
gemis, liefde en blijven voelen*

Je blik zal alleen helder
worden als je in je hart kijkt.

Wie naar buiten kijkt, droomt;
wie naar binnen kijkt, ontwaakt.

Carl Gustav Jung

Dankwoord

Dank je wel, Alexander, voor de zesentwintig jaar die we samen zijn geweest, en alles wat we hebben doorleefd, gedeeld en geleerd.

Zoals Carl Jung zegt: het individuatieproces heeft een vorm gekregen, door jou, en wat we samen hebben doorstaan.

Jij leeft voort in onze zonen, Sebastiaan en Jasper, en ik zal goed voor ze blijven zorgen.

Altijd.

Alexander Poels (1966 -†2025)

1.

The Whale

Hij was al depressief toen we vertrokken, maar we gingen toch, alsof een film hem kon redden.

De zaal werd donker en vredig. De film ging over een te dikke man die haast een zee was, zijn lichaam een eiland dat langzaam zonk.

Naast mij zat mijn slanke man, ook beladen maar dan in de afgesloten kamer in zijn hoofd. De zwaarte vulde de bioscoop en vond ons alle drie, de man, hem en mij.

Buiten miezerde het, alsof de avond ook verdriet voelde. Maar niets spoelde weg en we fietsten naar huis met de walvis die zwijgend meezwom.

2.

Slotgracht van stilte

Ik wilde niet meer. Jarenlang had ik de zorg, eerst voor mijn moeder die verdween in de sluier van vergeten, daarna voor mijn geliefde. Ik zag hem vechten om te blijven, adem verliezen, opnieuw opstaan, tot zijn lichaam hem uiteindelijk verliet. De arts sprak duidelijk en zijn woorden waren onherroepelijk.

Mijn vriendin keek me aan met ogen die verder reikten dan woorden.

‘Houd iedereen op afstand’, zei ze. ‘Jij en je zonen zijn het middelpunt, zie een slotgracht om jullie heen. De brug zakt alleen voor wie werkelijk iets komt brengen.’

Ik voelde: dit moet anders.

3.

De val

Ze voelde het niet aankomen, geen steen, geen windvlaag, alleen een plotselinge leegte in haar evenwicht. Het wiel slingerde gevaarlijk en toen lag ze daar. Haar hand schampte het koude asfalt. De lucht rook naar ijzer, naar naderend onheil.

Twee dagen later zou hij sterven, maar dat wist ze toen nog niet. Of wel, en weet ons lichaam diep van binnen dingen eerder dan het hoofd?

De val was een breuklijn, een stilte in beweging. Ze stond op, met schrammen op haar knie, niet besefend dat ze ook een stuk van haar oude zelf achterliet, daar op het wegdek.

4.

De laatste woorden

Die ochtend keek hij me plots aan, zijn ogen dof maar helder genoeg om te zeggen:
‘Weet je dat je een heel knap gezichtje hebt?’

In zesentwintig jaar samen kregen alle anderen zijn complimenten, behalve ik. Ik dacht heel even: waarom nú? Alsof hij op het laatste moment iets rechtzette.

Dat de dienstdoende arts net zo heette als ik, voelde als een bijzonder teken. Zij gaf hem liefdevol de morfine die zijn pijn verzachtte en hem langzaam in een onbewuste staat bracht. Zijn hand verslapte in de mijne terwijl hij verdween in een diepe slaap, sereen en ontspannen.

5.

De dag dat het licht doofde

Hij zag haar, mijn opa als jonge vader. Het kleine jurkje dat danste in het zonlicht, net voor zijn vrachtwagen van de limonadefabriek. Een fractie te laat drukte hij het rempedaal in. Het doffe geluid was als een stomp tegen zijn ribbenkast.

Zijn tweejarige dochttertje lag stil. Sindsdien sprak hij haar naam niet meer uit. In de fabriek vulde hij zijn flessen, alsof zoetheid de bittere schuld zou kunnen verdrijven. Het ongeluk brak zijn leven, zijn blik werd star en in zijn borst brandde een wond die nooit meer genas.

Thuis werd hij een schaduw van orde en zwijgen.

6.

Blinddoek van tijd

Ze moest geblinddoekt bevallen, zo ging dat in 1969. Ze had iets schandelijks gedaan, *liefde vóór het huwelijk*. God verbood het, zei men, dus volgde straf. Voor hem niet, hij ging vrijuit. Het patriarchaat was heilig destijds.

Na de bevalling dwaalde ze 's nachts door steriele gangen, op zoek naar haar kind. Niemand wees haar de weg. De blinddoek was inmiddels weer af, maar haar ogen bleven bedekt door schaamte. De zuigeling was verdwenen.

Vijftig jaar later zocht ze haar baby opnieuw, ditmaal in de spelonken van Alzheimer. Dwalen bleef haar lot, en telkens verloor ze wat haar toebehoorde.

7.

De broer

Hij was het spiegelbeeld waar ik soms strijd mee had, dezelfde kracht, maar altijd straight. We botsten, hard en fel, zoals alleen mensen kunnen die veel om elkaar geven.

Toen mijn geliefde op sterven lag en de grond wegzakte, klonk ‘We zijn er’ door de intercom. Hij stapte binnen, een krachtige man die er gewoon was. Niet aarzelend of half, maar met zijn hele gezin, vijf man sterk.

De jongste zoon vreugdedanste: ‘Ik ben zo blij dat jullie er zijn!’

Steun is geen fluistering of zachte hand maar een muur om tegen te leunen, zoals wortels in losse grond.